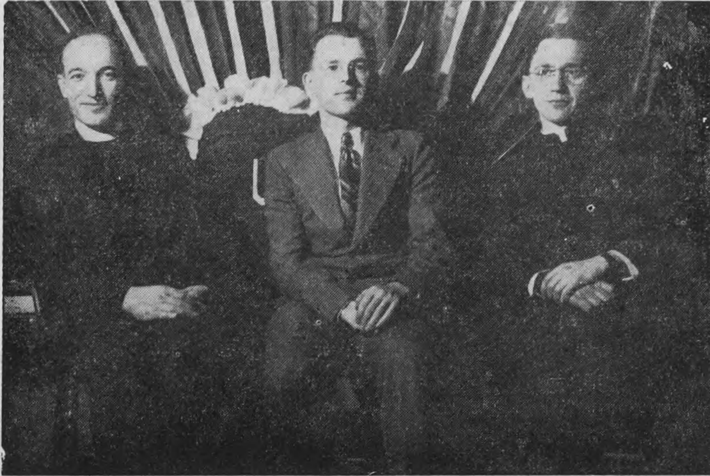
Ukrainian Catholic Youth Organization

НАША БУДУЧНІСТЬ
OUR FUTURE

ОРҐАН У. К. Ю. В АЛБЕРТІ

Рік II. Число 4. Мондер, Алберта Квітень, 1946.

Знимки представляють членів УКЮ з Веґревил. На верхній є о. Е. Білик, п. Гр. Сакалюк і о. М. Ґнесько. Знимки взяті в часі забави в день св. Валентина.

НАША БУДУЧНІСТЬ
Орґан Українського Католицького Юнацтва в Алберті.
Виходить раз у місяць.
Річна передплата: 50 центів.
Адреса Редакції:
"OUR FUTURE"
Box G. Mundare, Alberta.
Адреса Управи:
Ukrainian Catholic Youth
8820 - 111 St., Edmonton, Alta.

Під Розвагу--На Піст

Християнська Молодіже — Що відповіли б ви Христові, наколиб Він став тепер серед вас і дав вам такий запит: "Чи ти вірно заховуєш мої заповіди?" Чи моглиб ви так, як той євангельський молодець, глянути сміло в Його лице й відповісти: "Так, Ісусе, ми їх заховуємо від самого дитинства." Коли так, то тіштеся бо ви вправді є дуже щасливі. Але можливо, що межи вами знаходиться хтось, що мусівби на те питання Христа спустити очі й з соромом признатися: "Учителю, мою молодість я вже сплямив гріхами."

Тому в імени Христа взиваю Вас, дорога Молодіже: "Освятіть вашу молодість — бо ж це ваш найважніший обовязок. Цего хоче від вас ваш Бог—ваш Сотворитель. Памятайте на Того, що обдарував вас безсмертною душею, що вложив у вашу голову ясні й красні очі, обдарив здоровим розумом, дав шляхотну та благородну волю й все — все чим ви можете тільки тішитися в вашій молодости. За це все Він домагається від вас любови й почитання. Але не аж у часі вашої старости, коли ваше життя буде гаснути — тільки по всяк час треба любити Бога а передовсім у найкращі часи вашого життя — у вашій молодости.

Освячуйте вашу молодість—бо цего очікують ваші дорогі родичі — ваші брати, сестри. Більше, як огородник своїми квітами, а маляр своїм образом, тішаться родичі своїми дітьми, коли вони прикрашені чеснотами гарно проводять свою молодість. Чи ж ви не схочете бути для своїх добрих родичів радістю й гордістю, щастям та розрадою? Що за сором бувби, коли б хто з вас мусів собі сказати: "Я опоганив добре імя моєї родини. Я перед часом загнала свою матір до гробу." А що більше тоді, коли через твій злий приклад зіпсувався твій молодший брат чи сестра.

Освячуйте вашу молодість—бо цего передовсім вимагає ваше власне щастя. Тільки тоді будете мати життя повне сонця й втіхи, доки будете жити морально й чисто, не обкидаєте вашої душі болотом гріха. Тоді ваші очі глядітимуть спокійно, сміх буде як той милий голос дзвіночка й легко буде вам на серці. А що за потіху-розкіш зазнає чисте серце молодця, невинне серце дівиці в щирій молитві, у частім св. Причастю.

А як, противно, вбогий у потіхи є розпустний молодець, легкодушна дівчина. Вони мають вправді якесь задоволення в грісі, але воно не є для них жадною потіхою-радістю. Це задоволення тільки хвилеве — а потім насувається на серце сум, незадоволення, розчарування з життя.

А зрештою, "що поможе чоловікові, хотяйби позискав цілий світ, а поніс страту на душі?" Що поможе тобі, як би ти й ще раз тільки придбав собі потіх і приємностей а опісля зле вмер і пропав на віки? Бо стратити душу — значить стратити все й то на віки. Тому нехай вашим головним завданням усе буде, щоб спасти свою душу.

Дорога Молодіже УКЮ. Виробіть собі один сильний і непохитний клич що щодень лунавби у вашій молодечій бурливій душі: "За всяку ціну маю заховати заповіди Божі!" Коли на це будете памятати, то будьте певні, що житимете в щастю й задоволенні тепер, а ще більше колись —як постарієтеся й треба буде заглянути смерті в очі.

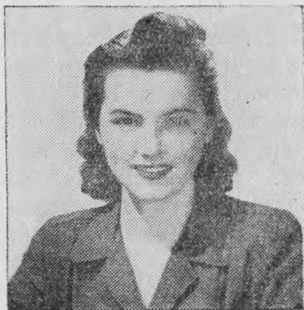
Приятель.

Дещо Про Моду

Ми молоді, особливо дівчата, часто говоримо про моду, а ще частіше стараємося після неї жити. Однак часто ми не знаємо що саме є мода. Ми маємо різні поняття про неї, часом точніші, а часом менше правдиві. Мода є ніщо інше як спосіб життя. Це є дуже коротеньке вияснення. Та до него можна додати що той спосіб життя приноровує нас до того, щоб ми вбиралися і жили після вимог нашого стану в теперішнім світі.

І тому мода не повинна бути нашою царицею, але нашою слугою, найліпшим суддею моди, чи вона нам лицює чи ні, є таки св. Церква.

Церква Христова не є проти моди вдійсности; вона є проти надужиття моди. Бо сліпе наслідування моди нищить свободу людини. Хтож тепер рішає про вигляд якоїбудь дівчини? Вона сама? О, ні. За ню рішає або Ґрір Ґарсон або Лана Тирнер, так як колись рішали Ґрета Ґарбо або пані Колберт. Яку краску пудру будуть уживати на другий рік? Все залежить від Голивуд. І це є свобода?

Чи її бракує чого до краси?

Чи природа її такою сотворила?

Католицькі дівчата, що ви на це?

що має нам помаґати жити так, щоб ми осягнули свою ціль. Наша ціль є надприродна; ми живемо на це, щоб вислужити собі вічне щастя і тому, якщо мода стає нам на перешкоді, до наших змаґань, ми мусимо її так пристосувати, щоб вона нам не шкодила.

В наших часах люди розуміють моду накопиченням на себе різних пудрів й устроєнням своєї одежі після того, як найславніша "зірка" з Голивуд, в руках якогось жидка, дасться зібрати, або радше розібрати. Таке розуміння моди вже стає нам на перешкоді до правдивого щастя. І я відважуся сказати, що

З другої сторони кілько то треба перенести терпінь, щоб зробитися гарною. Якщоб Церква дала розказ, щоб у пості дівчата обривали собі брови і вчіпали до волосся бляшки й з ними ішли спати, або щось подібного, то всі кричалиб, що вона хоче їх замордувати. А тому, що то наказав їм якийсь жидок, що з того тягне великі міліони, то всі на те годяться, і то дуже радо.

І чи та мода справді причиняється до краси? Про це можна дуже сумніватися. Багато дівчат певно булиб дуже невдоволені, якщоб Бог був

(Докінчення на стороні 6-тій)

Успішний Карнавал

В днях 23-24 лютня, з великим успіхом відбувся Карнавал, що в нім брали участь три Відділи У.К.Ю.: Плейн Лейк, Інисфрі й Новий Київ. В суботу вечером розпочали карнавал забавою для молоді. В неділю рано співану Службу Божу відправив Преп. о. С. Курило, ЧСВВ. (що прибув на карнавал з Едмонтону на специяльне запрошення Юнацтва з Плейн Лейк) в ассисті діяконів: оо. О. Засійбіди й Г. Хміляра, обох з Мондеру.

Вечером розпочато програму представленням-комедією під назвою: "Чудодійний лікар", що його вміло виконало Юнацтво з Нового Києва під дирекцією п. Н. Хміляра — учителя Київ школи. В часі представлення вибрано суддів, щоб перерахували голоси кожної кандидатки та дали вислід контесту. А молоді панночки-кандидатки ще збирали послідних зусиль свого впливу, щоб набути від присутних якнайбільше голосів для себе через розпродаж тикетів.

Вже аж під північ почалися церемонії коронації. До гомону гарної музики три контестантки примашерували від дверей до переду на сцену. Тут гість з Мондеру, Преп. о Хміляр проголосив вислід контесту, що так звучав: Королева — панна Йосифа Семенюк з Нового Києва мала 4,535 голосів, продала 377 книжок. Княгиня — панна Катерина Гайдук з Плейн Лейк мала 4,500 голосів, продала 375 книжок. Друга Княгиня—Надія Глусь з Інисфрі мала 1,644 голосів, продала 137 книжок. Відтак запрошено на сцену п. Йосифа Волянського — Провінціонального голову УКЮ. й він укоронував королеву та прибрав еї в порпуру а княгиням вручив гарні квіти. В тім часі всі люди відспівали їм многолітствіе. По цім кожна контестантка висказувала свої чувства й подяку.

По тім усім о. парох М. Дацюк, ЧСВВ. подякував від себе трьом панночкам за їх щиру працю як заразом і всім трьом відділам УКЮ. Відтак покликав до бесіди Впр. о. С. Курилу, ЧСВВ. — духовного провідника УКЮ. Отець Курило від себе зложив признання за так гарно переведений карнавал і заохотив до дальшої спільної праці. Промовляли ще п. Йосиф Волянський—голова УКЮ., п. Іван Кругляк — студент університету з Едмонтону, панна Олена Калявська — заст. голови на Алберту й професорка в Равнд Гил та п. Г. Семенюк — голова УКЮ. в Новому Києві. Слід тут згадати, що присутна була також панна Наталія Кузик — секретарка провінціонального заряду.

Коли музика заграла то в перший танець пішли з королівною й княгинями п. Й. Волянський й Г. Семенюк та А. Савчук — оба послідні є головами відділів УКЮ в Новім Києві й Пл. Лейк. По перекусці, що слідувала, була ще розігравка тикетів. Відділ УКЮ. з Нового Києва був такий щасливий, що не тільки що здобув для себе королеву але й дістав першу та третю нагороду в тикетах.

Слід тут ще згадати, що відділ УКЮ Нового Києва тому вийшов побідоносно, що всі члени спільно працювали й навіть рішили пожертвувати $100. з своєї каси на закупно тикетів, кажучи, що коли вони дали $100. на Інститут для хлопців то й дівчата в них тільки само варта а заразом і підпоможуть свою кандидатку. І розуміється виграли. Честь їм за то.

Але ще більше признання належиться першій княгині—панні Катерині Гайдук, що сама потрафила так кріпко постояти — й хоч не дістала помочі від свого відділу, як та з Нового Києва, то все таки туй-туй

(Докінчення на стороні 5-тій)

У Боротьбі за Ідеали

ЛИШЕ УКРАЇНЦІ

Наше Юнацтво створило один сильний фронт. До цеї молодечої орґанізації можуть належати лише українські хлопці і дівчата. Та може декому прийти на гадку: "Хто властиво є Українцем?" На це легка відповідь.

Українець є той, що його родичі, або бодай батько, є українського походження з діда-прадіда. Не конечно, щоб родичі даної особи були роджені на українській землі. Бо хоч хтось був роджений на пр. в Америці чи Канаді, то він і його діти можуть бути добрими українськими патріотами.

У випадку, де одна сторона є іншого національного походження, не легко задержати свою національність. Та при добрій волі і це можливе. Мало з тих, що пібрались з чужинцями, є добрими працівниками для добра рідного народу. Справжні українці, що бажають жити для свого народу, побираються тільки з українцями. Тим більше, що між нами самими є багато гарних й ідейних хлопців і дівчат. То чому брати собі айрішку чи анґлічку, що навіть не вміє зварити пирогів? . . . Мені здається, що нігде в світі нема кращих від українських кругло - лицих, румяних дівчат. А є їх так багато. І всі хороші мов рожі. . . І пощо іти за француза, анґлійця, а може й хінця? Чи це не зневага для наших хлопців, що вдалися у своїх предків? Красні мов соколи. . . Якраз ця наша молодеча орґанізація має піддержувати в нас національну свідомість; вона має виховати нас на правдивих українців-патріотів, що любили б і шанували все, що своє. Не конечно всім, що чуже, гордити, але своє треба все любити і ставити на першому місці.

Та може дехто скаже: "Я не буду належати до Юнацтва, бо я не вмію по українськи говорити." Ні. Так не говорім. Навіть і незнання мови не виключає нас від цього товариства. Тут якраз навчимося. Через приставання зі своєю молоддю на зборах, забавах і т. д. наберемо охоти і навчимося любити свою мову, свою пісню.

Щоб ми були справними патріотами, замало є, щоб наші предки походили з українського роду і говорили своєю мовою. До того треба любити все, що українське: звичаї, свята, Церкву, обряд, духовних і національних провідників, своїх героїв, що впали в борбі за свій нарід. Треба любити і свою книжку, ґазету, дорожити народними здобутками. Що більше, свідомий українець належить до орґанізації, що в ній працюють найкращі сини нації. Патріотизм є не в слові, а в ділі.

Тому будьте українцями не слова, але діла. Записуйтесь до УКЮ, беріть живу участь у вашім кружку. Думайте, говоріть і працюйте для свого, українського народу. Нехай чужинці бачуть, що ви сини великого народу і тільки для нього живете й працюєте.

УСПІШНИЙ КАРНАВАЛ

(Продовження зо сторони 4-тої)

булаб осягнула королівську корону. Тому честь і слава нехай буде панні Катерині Гайдук за так щиру й гарну працю. І нехай її ревність послужить другим членам УКЮ на взір.

Як сказано було, цей карнавал призначено на Дівочий Інститут. Чистого доходу прийшло на ту ціль $677.00. Тому щира подяка належиться Відділам УКЮ з Нового Києва, Плейн Лейк і Інисфрі а передовсім тим трьом контестанткам, що так гарно й успішно перевели цю кампанію на так взнеслу ціль.

о. М. Дацюк, ЧСВВ.

НАША СЛАВА

Минувшина нашого народу в многих часах була така славна, що навіть чужі, великі і могучі народи моглиб слушно її нам позавидувати. Вичислимо кілька таких фактів, що ними ми можемо і повинні гордитися і другим про них розказувати.

1) Давно, давно, ще в X століттю, коли Алфред Великий зводив важкі бої проти данів, що нападали на англійський край, князь київський, Аскольд, вже мав свою державу і ходив походом на столицю славної Греції—Царгород.

2) З нашим князем, св. Володимиром (975-1015) числилися всі інші тодішні держави, а його столиця — Київ було вже великим містом. Воно в тяжких часах притягало під свою опіку членів великих европейських родин, як норвезького короля Олафа й англійського королевича Едварда Ісповідника (Конфесор).

3) В XI століттю Київ уважався за одно з найбільших европейських міст і мав чи не найвисшу культуру. Один турист що був там в 1018 р. описує його, воно мало 400 церков, 8 ярмарків і безчисельну людність.

4) За Ярослава Мудрого Україна була в такій пошанівці в других народах, що вони уважали собі за честь, коли їм вдалося через подружжа споріднюватися з нашою княжою родиною. Сам Ярослав мав за дружину доньку шведського короля. Один з його синів, Всеволод, одружився з грецькою царівною, донькою царя Константина Мономаха. Одна донька Ярослава, Анна, була жінкою французького короля Генриха, а друга, Єлисавета, вийшла заміж за норвезького короля Гарольда. Сестра Ярослава, Переслава, була дружиною польського князя Казимира I. Крім того родина Ярослава була ще споріднена з родинами німецьких князів і угорських королів.

5) В часі коли Олівер Кромвел боронив Анґлію перед ворогами, Богдан Хмельницький був гетьманом сильної української держави.

6) Коли через довгі сотки літ Україна мусіла боротися з дикими а зіятськими ордами, Европа за плечима хоробрих українців немов за високими горами, спокійно розвивалась.

7) Лиш в одній битві проти Татар над річкою Каяла в 1223 р. полягло 180 українських князів і бояр, і 150,-000 війська. Вони життя віддали в обороні европейської цивілізації.

8) У битві під Віднем проти Турків в 1683 р. брало участь около 40,000 козаків і якби не вони, то Турки булиб заняли цілу Европу. Ось дарунок України для Европи.

9) Вже в XI століттю Українці мали своє списане право "Руська Правда", на основі якого інші держави будували своє право і закони.

10) Твір "Слово о полку Ігоревім" що написаний 1187 р. з мистецького боку перевисшає всі тодішні твори.

11) "Енеїда" книжка Котляревського, так захоплювала чужинців, навіть і Наполеона, що коли він вертав зі свого походу на Москву, взяв її собі як памятку з України.

ДЕЩО ПРО МОДУ

(Продовження зо сторони 3-тої)

сотворив їх такими, якими вони самі себе роблять.

Варта нам, католицьким дівчатам, над тим застановитися. Ми знаємо, що Христос терпів за нас. Тому старaймося бодай трохи Йому за це надолужити. Це не значить, однак, що ми не маємо уживати пудрів і т. д. Ні. Але уживати їх умірковано. По чім пізнають другі, що ми католицька молодь, якщо не будуть бачити, що ми маємо здорове, розумне і христіянське поняття про моду?

Мирослав П.

— Який то зіпсутий світ. Якийсь бом дав мені фальшиву 5-долярівку.

— Покажи.

— Вже не маю. Я зміняв її в ресторані, як платив за вечеру.

THIS TIME IT'S —

A Bird's Eye View of the U C Y of EDMONTON!

The Ukrainian Catholic Youth Organization of Edmonton was organized on Thursday, October 14th, 1943, by Rev. Father S. Shewchuk. The following Fathers were spiritual directors: Rev. S. Shewchuk, 43/44, Rev. Father Marianus, 44/45, Rev. Father Kurylo, 45/46.

First Officers elected were:

President— John Puchalak
Vice-Pres.—Jenny Hamernyk
Secretary— Peter Starko
Treasurer— Ann Esaiw

The following Committees were formed—

Entertainment Committee
Social Committee
Membership Committee

Elected for 1945 were—

President— Martin Bodnar
Vice-Pres.— Lorraine Woytkiw
Secretary— Jenny Hamernyk
Treasurer— Victor Bayrak

On July 11th, 1945 a temporary President and Secretary were appointed—Joe Wolansky, Pres., Emily Pinkowski, Sect'y.

Formal election of new officers for 1946, took place on October 3rd, 1945.

Elected for 1946 were—

President— Alec Kurylo
Vice-Pres.— Orest Bilinski
Secretary— Emily Pinkowski
Treasurer— George Nakonechny

An additional committee was formed, namely— Press Committee, Hospital Committee.

The following will give the reader an idea of the activities of their group:

Since the founding they have had—

Four Socials, six Tag Days, five Card Parties, six Farewell Parties, five Surprise parties—(and gifts), 26 dances, sent parcels overseas three times, twice gave flowers to the church, two retreats and Communion Breakfasts, Raffle for stained window in New Church—($250.00), two Sleigh Ride Parties, one Weiner Roast, went carolling for church twice, one Skating Party, donation for Boys' Institute ($25.00), May Day Procession and Crowning Ceremony.

Aided by the Ukrainian Catholic Unity the group acquired the following:

A badminton Set ($50.00)
A Public Address System ($285.00)
Table Tennis Set.

At present they have 102 members, and 31 subscribers to Our Future.

Since the coming of their new spiritual director, Father Kurylo, singing has become a new besetting project of their group. The progress made so far has been highly satisfactory.

A word about each member:

Dorothy Pospich
With mystery and enchantment
And mischief in her eyes,
Dorothy, is beloved
By all the passers-by.

Michael Koss
We all know that Michael Koss,
Who likes a bright cheery lass,
Always happy in work or play,
Was smartest in the class.

Mary Peteski
Mary Peteski is tiny and small.
But she is well thought of by us all,
She is little, but she is wise,
She's a "corker" for her size.

Romeo Skwarok
A deep and mighty thinker,
Of things both small and great,
Vienna dancing is his aim,
But jitterbugging takes the cake.

Ambrosia Tomiak
Our Amby comical may be,
And mischief in her eyes we see,
Though you tell her to keep quiet
She just loves to cause a riot.

Al Starko (Okrats)
Alec Starko, silent scholar,
Sits there hour after hour,
Does his work, then dreams away,
Every lesson, day by day.

Mary Paplawski
Her kind deeds are plentiful,
As are the flowers of Spring,
True courage, loyalty, honour,
Of these her friends do sing.

Victor Bayrak
Victor is of Varsity class,
And I am sure that he will pass,
For each day when he comes to school,
He always obeys the daily rule.

A Bird's Eye View (cont.)

Rosemarie Starko
Rose is the nicest girl, you e'er did see
Industrious and quiet, she keeps her poise,
She knows that empty vessels
Make the most noise.

Orest Bilinski
When the sun is sinking in the West,
That's the time that he loves best.
Out of Sep. he dashes at four,
Meeting Skipper (his dog) at the door.

Emily Pinkowski
Gay and peppy with a smile,
That through the years will still beguile,
Fond of nonsense, full of fun,
She sometimes has her homework done.

Stella Romaniuk
Steady and strong, with a smile and a song,
Happy and carefree, all the day long.

Peter Petraschuk
Always works — no time for play,
But he will be awarded, some fine day.

Rose Prystupa
Who goes through the day, with a smile,
And takes all things calmly and well?
Rose is one of that style,
How she does it, that I can't tell.

Alec Bayrak
Alec Bayrak is tall and slender,
His big hazel (?) eyes, make girls' hearts tender.
He's always happy, bright and gay,
And we're proud to have him every day.

Emily Starko and Joseph Wolansky
Emily is a lovely girl,
Sweet and handsome — hair all curls.
Joe will never make a mistake
If Emily for his bride he'll take.

Josephine Chomlak
"Joe" Chomlak is the name,
To be a singer is her aim,
At present, she's a Sep. swingstress,
Where those handsome boys are her weakness.

Jerry Pryma
Chattering, chattering, Jerry goes,
Happy as an elf on toes.
When father tells him not to smoke,
He just takes it as a joke,
So, the only thing to do with his pipe,
Is, to load it with dynamite.

Helen Burtniak
Helen is a lassie
Of credit and renown.
Her hair is as black as a raven's wing,
Her eyes are velvet brown.

Eugenia Sloboda
Eugenia Sloboda, so small and good,
Seldom talks, unless she should,
And then, whatever she doth say,
Is kind and good, in every way.

Louise Pasnak
Louise Pasnak, so demure,
We all admire, I am sure.
Never conspicuous by her noise,
But how we envy her easy poise.

Merron Woywitka
Good sport,
Good friend,
From high ideals
He'll never bend.

Doris Maslanka
She's not very big, in fact she's quite small.
You'll surely love her, if you know her at all.
Competent, thorough, amusing and wise,
We trust a bright future, before her lies.

Olga Mudryk
Flying fingers strike the keys,
Giving out music bound to please.

Elsie Sasniuk
There's a quiet and good girl,
Elsie Sasniuk by name
Who wisely spends her days,
Planning future fame.

Alec M. Starko
"Homework", he says, "is not my line,
I'd rather go out, and have a good time."

Vera Wasylyshyn
From room to room, she goes each day,
Without any care or trouble,
But when it comes to the exams,
Her joy pops up like a bubble.

Olga Holinski
"Even if she is so bright,
Nothing ever does go right."

Emily Poseluzny
Anxious to help, ready to lend,
Always there, when you need a Friend.

JUST SUPPOSE THAT:

Orest Bilinski didn't have an audience.
Peter Starko didn't have a phone (21248).
Joan Rudzik had a "feather cut."
Joe Sereda forgets himself and comes to the meeting.
Stephania Kobylnyk didn't go with "Georgie".
Harry Tomiak was ever to miss any fun.
Johnny Cherwoniak was tongue-tied.
Alice Prokopchuk couldn't attend all the hockey games.
Peter Weleschuk didn't second the minutes.
Olga Litwyn couldn't sit near the boys.
George Nakonechny ran off with the club's money.
Sally Bociurko didn't have "Johnny."
Edward Cherwoniak didn't miss a dance.
Lorraine Woytkiw didn't meet the Varsity boys.
Joe Starko came to our meetings more often.

NOTE: Due to lack of space, we will hear more about the rest of the members in the next issue.

MUSIC OF THE SOUL

A peasant betook himself to a priest in Rome and laid before him the following extraordinary doubt: "Your Reverence," he said, "I can scarcely believe that I have a soul!" This unexpected statement caused the priest no slight astonishment. He tried to discover how he could, in a brief and clear manner, convince the foolish man that he really had a soul.

He questioned the doubter thus: "Now, my good man, why can not you believe that you have a soul?" "Because I cannot see it!" "Well, then, think of whatever you like"; and after the lapse of a few minutes he inquired: "Have you really thought of something?" "Yes, I have done as you bade me." "But," continued the priest, "I cannot believe that you have thought of anything." "And why not, may I ask?" "Because I cannot see your thought." In this convincing manner was the man freed from his doubt.

Is it reasonable to doubt that we are able to think, will, and remember? It would likewise be unreasonable to refuse to believe in the presence within us of a soul endowed with reason.

But stop! We have reckoned without our host — the modern unbelieving scientist! He thinks scornfully of our old-fashioned ideas, and exclaims: "O you silly people! Thought is nothing more than an act of the brain! In order to do this there is no need of an independent and spiritual soul."

But pause awhile, you wiseacres, and allow us to ask you a question. From a neighboring house you hear the sound of a masterly performance on the piano. Is it nothing more than an act of the piano? Does that instrument play of itself? Every child would say of you, "these people are too clever by half." Therefore, good gentlemen, we continue to believe that thought is the music of the soul; where thoughts exist, there must be a soul capable of thinking, just as, where there is a sound of music from a piano, there must also be a performer.

And what about animals, especially the most highly trained, as for instance the dog, horse or monkey? Have they not a soul? They certainly possess sensible impressions, feelings, impulses and memory. Their soul is essentially different from that of man, because it is not possessed of reason. It is destitute of self-consciousness and understanding.

Upon us, however, there shines not merely the light of natural reason, but also the sun of faith. It enables us to see that our soul is like unto God. In the Holy Scripture we read God's solemn words: "Let us make man to our image and likeness." This likeness certainly cannot exist in anything physical or material, but in the possession of a soul which is simple, living and immortal as God is.

ДОПИС З ІНИСФРІ

Наше Юнацтво в Інисфрі навчилось недавно два короткі представлення і ми відіграли їх у Мирославні Галі в суботу, 2-го лютня. По них говорили на сцені наш Парох, о. М. Дацюк, що своєю бесідою дуже зацікавив і молодших і старших, і захотив нас, щоб ми і на далі працювали разом і все вчилися нові представлення. По цім був ще танець. Людей було дуже багато і певно всі гарно забавилися.

Подала Софія Гарасим,
Писарка в Інисфрі.

Жінка: (телеґрафує з Бенф): Я тут чотири тижні. Половину ваги втратила. Коли виїздити відси?

Чоловік: За чотири тижні.

Забава у Веґревил

В своїй хаті я писав допись, що мала в недовзі появитися на сторінках цеї газетки. Аж тут приходить до мене веґревільський о. Парох і каже: "Вас, Отче, запрошує молодь з моєї парохії на забаву в день св. Валентина."

Це було для мене милою несподіванкою. З богатьма членами УКЮ у Веґревил я вже був обзнакомлений, бо давніше мав нагоду бути на їх зборах. Ще тоді зацікавила мене їхня дбайливість про добро і розвиток кружка. І якраз через це я радо приняв запрошення, бо це була нагода ще краще запізнатися з цим живим, рухливим і повним молодечої енерґії ґуртком УКЮ.

Прийшов вкінці означений день. Вечером поїхав я з о. Парохом на ту забаву. Приїхали ми до Народного Дому — все тихо, нікого не видно. Приходимо до середини — а там кілька гуртів молоді, що весело і в питомий собі спосіб проводили час, очікуючи нас. Галя гарно прибрана відзнаками того дня. Побачивши нас вся молодь встала і немов одним голосом привитали нас словами "Слава Ісусу Христу." "Слава на віки", відповідаємо. По початкових розмовах познакомлено мене з одною досі незнакомою мені особою —п. Григорієм Сакалюк.

Пізніше на зазив цього молодого пана вся молодь заняла свої місця і почалися різні забави. Справді весело і приємно вміє та молодь у Веґревил забавлятися. Забави слідували одна по другій, а кожна ще більше додавала до загальної радости. За найкращий попис в забаві "мюзикал чир" нагороду дістала панночка Онуфрейчук. Немало втіхи було і в забаві "Ероплейн райд", що його одержали пп. Оля Харук і Стефка Вахнянин.

Знимка з одної забави.

По цих смішних забавах п. Григорій Сакалюк роздав всім книжочки з піснями і під його проводом понеслись милозвучні акорди пісень. (Розуміється, що тут не обійшлося без веґревільського "пяніста" Вас. Сисака). Співали то поодинокі гуртки, то знов всі разом.

Тепер слідувала перерва, в часі якої пп. В. Кубрак, М. Семотюк і І. Цікалюк оповідали різні жарти.

І знов п. Сакалюк зарядив щось нового. Це був "квиз контест", з нагородою. І комуж припала вона, як не о.

Хлопці у Веґревил також співають.

Пароховi. А що то була за нагорода, це остане тайною його, веґревільської молоді і моєю.

По "квизі" знов співали, але йно самі хлопці. Було їх тільки сім, але співали немовби їх було двайцять. І тут не обійшлося без музики "пяніста".

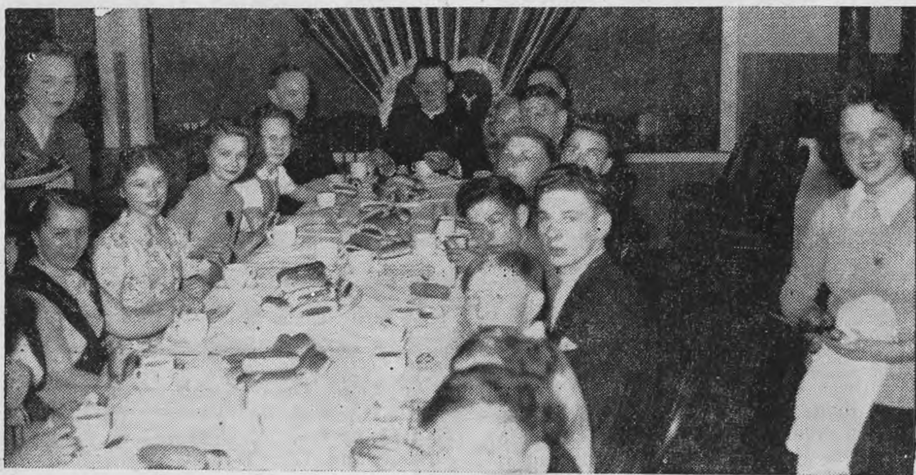
Коли в галі затихли звуки пісні, тоді дались чути зі сцени звуки рекордової музики. З початку всі сиділи, але з часом мало що не всі опинилися посеред галі. . Та видно, що ця забава скоро вичерпала їхні сили, бо післали три дівчині до кухні, а самі почали розставляти столи. Коли панночки О. Вахнянин, М. Березовська й Є. Онуфрейчук почали припрошувати всіх до перекуски, то ледви чи хто міг відмовитися.

При кінці цеї перекуски предсідателька відділу попросила мене, щоб дещо їм сказати з цеї нагоди. І говорив я до них, а вони слухали. Своє слово закінчив я подякою за запросини. (Тепер я знов у своїй хаті і думаю собі, чи забули вони те, що я їм говорив?).

Потім ще брали кілька знимок на память того дня. Довго ще опісля співали — немов забули, що їм всім треба бути ще того самого дня в школі раненько. Але тому, що вони всі дуже пильні школярі, незабаром почали розходитися до дому.

І я вернув до дому, вдячний тій молоді за так весело і примірно переведений вечір. Думаю, що за те все належиться велике признання п. Гр. Сакалюкові, що тим всім занявся, виготовив таку гарну програму і вміло її перевів. З того всього, що я там бачив і чув, я прийшов до переконання, що ціла наша українська суспільність, а особливо веґревільська парохія може похвалитися такою доброю молоддю. І я певний, що вона не заведе нікого, що покладає на неї великі надії і покаже всім, що УКЮ є хосенне, потрібне й необхідне серед тих, що справді дбають про щасливу будучність свою і своїх дітей.

о. Евген Білик.

І коло стола не дармували. Панночки О. Вахнянин і М. Березовська добре пильнували.

Любов

Марта: Я вийду за тебе, хочби прийшлося нам жити хлібом і водою.

Іван: Добре. Ти подбай за хліб, я постараюся про воду.

—Бачив ти суджену, Павле? Кажу тобі, дівча, як образ.

—Така гарна?

—Ні, така помальована.

Слідуюче число "Н. Б." вийде на великодні свята.

Brazen Facts About Ukrainians

(By C. W.)

DIVERSE CULTURE AND ARCHITECTURE IN UKRAINE

Ukrainians abounded in art with its own unique characteristics. The Ukrainian peasant alone gave vent to his imagination with dexterity at art. This could be found in their dress, which was sharp, expressive and various in colors. No need to mention of the fame in coloring Easter Eggs. The men were excellent whittlers. An example are the many iconastases of various carvitures in their churches. The love of building edifices to their own liking is widest among the Ukrainians. The more conspicuous of the Ukrainian edifices are the churches of domic and turretic style with comely facades. One of the oldest churches known to be built in Ukraine is the "Desiatyna Tserkwa", built in 988-996, of basilical type and without the middle dome. The mosaics in this church were done in precise perfection and technique which the Sofia church could not equal. Of note was the St. Sofia cathedral of Kiew, built in the years 1037-1061. It was of center-basilical style with 13 domes intermingled with the atmospheric Ukrainian originality. Another great edifice is the church of the "Pecherska Lavra", built 1073-1078. It was of Bysantine and normandic style with Ukrainian tone and characteristics. In 1230 as a result of an earthquake this church was torn assunder. In the years 1722 to 1729 it was restored and rebuilt in Ukrainian baroque style by Hetman Mazeppa and Mytropolit Mohyla. Other churches to be noted are: St. Pantelaimon of Halich, St. Michael of Lwiw, St. Onuphrius of Lavrowa, All Saints of Kiew and St. George of Lwiw. In Ukraine are many churches built of wood. They are the pride of the peasants. F. Zapletal, a Chzek investigator in architecture, an authority, said that the Ukrainian wooden churches could be the pride and glory of every nation. Having inspected the outer and inner forms of some of these churches, he came to the conclusion "that all this brings about an atmosphere, which urges a man to bow to the deep intentive genius of the Ukrainian peasant, who through centuries of intensive work, handed down from generation to generation, have created till now unknown, the priceless treasure — the wooden church." The Belgian authoritative critic in architecture Dere, deems that the Ukrainian wooden architecture is better than that of stone. He says: "I think the Ukrainian wooden architecture to be most characteristic, original, clear and strong in species of wooden art. There is a grand feeling of monumentalism about it all, which is doubled by its own distinctiveness.'" Wonderful examples of wooden churches are: St. George of Drohobich, those in Rozdal, Utishov, Ezopal, Traitsky and Sabor of Nowomoskowsk. All in all the apex in progress and creative perfection of the Ukrainian wooden construction, combined with a tinge of uniqueness, is found in these churches which has been amassed by the genius of the Ukrainian people and in this branch assures a staunch place among the leading nations of the cultural world.

Motion Picture Guide

(New York Office of the National League of Decency)

Class A — Section I.

Unobjectionable for General Patronage.

Adventures of Rusty. Anchors Aweigh. Arson Squad. Boston Blackie's Rendezvous. Colorado Pioneers. Easy to Look At. Frontier Fugitives. Her Highness and the Bellboy. The Hidden Eye. Nob Hill. On Stage Everybody. Rustlers of the Badlands. Stagecoach Outlaws. Thousand and One Nights. Trail of Kit Carson. Wagon Wheels Westward. White Pongo. You Came Along. Abbott and Costello in Hollywood. Border Bad Men. Captain Eddie. Captain Kidd. The Caribbean Mystery. Flaming Bullets. The Gay Senorita. I Love a Band Leader. Man from Oklahoma. Our Vines Have Tender Grapes. Radio Stars on Parade. State Fair. Saddle Serenade. Springtime in Texas. You Can't Do Without Love.

Class A — Section II

Unobjectionable for Adults.

An Angel from Brooklyn. The Beautiful Cheat. A Bell for Adano. The Falcon in San Francisco. First Man into Tokio. The Great John L. George White's Scandals. Girls of the Big House. Johnny Angel. Why Girls Leave Home. Mama Loves Papa. Tell It to a Star. Within These Walls. Dangerous Intruder. Dangerous Partners. Divorce. Duffy's Tavern. Lady on a Train. The Lost Week-end. Love Letters. Over 21. Paris Underground. Pride of the Marines. Uncle Harry. Ziegfeld Follies.

Class B. Objectionable in Part.

Jealousy. Christmas in Connecticut. The Story of G. I. Joe. Guest Wife.

BE PURE!

PERSONAL PURITY

There is nothing so lovely in life as purity. It is the innocence or purity of children which makes us think of the angels. It was the purity of the Blessed Virgin Mary that made the non-Catholic poet Wordsworth call her: "Our tainted nature's solitary boast."

More nations have been destroyed by impurity than by invasion. The ancient pagan Roman Empire fell through the corruption of private and public morals; Sodom and Gomorrah disappeared from the face of the earth because of impurity. And even today every impure society is a doomed society.

TWO COMMANDMENTS

Our bodies do not belong to us. They belong to God. It was God who created them and it is God who maintains the flame of life within them from the cradle to the grave. Since our bodies do not belong to us, we cannot use them indiscriminately or impurely. We cannot do with them whatever we wish to do in a passing or tempted moment. We must do with them always that which God wants us to do. In the Sixth and Ninth Commandments God commands us to keep our bodies pure.

WHAT MUST WE DO

Be modest, develop the virtue of modesty. We must realize that immodesty in dress, in dancing, in posture, in words, is often the cause of arousing impure thoughts and desires in others. At the first sign of any temptation to impurity we should pray for God's help to overcome it. In order to be spiritually strong, we must confess and receive Holy Communion as often as possible.

WHAT MUST WE NOT DO

To protect ourselves against the deluge of impurity we must not encourage the bad thoughts when they arise. We must not associate with immodest or impure companions. Reading of impure books and looking at immoral pictures, listening to immodest jokes and indecent language are other sources of such temptations, and these we must avoid.

LET US ALWAYS REMEMBER —

that prayer and the power of thinking clean thoughts will alone deprive us of all bad thoughts and their power to enslave us. A thought of the gutter can be expelled by substituting for it a thought of the stars.

Are you serious?
No, I'm Jewish.

How many cigarettes do you smoke a day?
Oh, any given amount.

He was so drunk he looked in the cuckoo clock for eggs.

Stop acting like a fool!
I'm not acting.

A teacher in one of the Chicago schools called an incorrigible to her desk, and grasping his arm firmly, said: "Young man, the devil certainly has a good hold of you!"
"Guess you're right, mam."

If we become engaged, will you give me a ring?
Certainly! What's your number?

Why do you keep looking down all the time?
The doctor told me to watch my stomach.

Did they take an X-ray picture of your wife's jaw at the hospital?
They tried to, but all they got was a moving picture.

Dentist: Will you take gas?
Patient (absent mindedly): Yeah, and you'd better look at the oil, too.

Are You Planning a Date?

Six months have elapsed since Helen received a precious engagement ring from her fiance, Douglas Bell. She adored the costly diamond, because it was offered to her by a Catholic boy, a student and lover of Arts. — And they were to be married some day . . . . .

Although in her twenties, Helen always kept young, attractive. She spent her youth in a suburban High School. And now — for nine years she was teaching peacefully a class of talented students who revered her. Helen's girl-friends, especially Clara, envied her and often pronounced between themselves: "What a fortune. . . Helen comes from a rich Catholic family; belongs to various Clubs; holds the honor of a famous teacher; she never worries; her personality strikes the young and old; her voice and features charming, beautiful. Besides, Helen is engaged to a Catholic University student, who will be graduated in June. . . . . Isn't she lucky. . . . ." Yes, such was Clara's opinion. Maybe? — But Helen had different thoughts, which she never revealed to anyone.

It was one Friday after four in March. Helen came from school all fatigued. Her face was a bit pale. She impatiently ate her solitary luncheon and soon was on alert carrying out her scheme. Went to her room and resolved to appeal to someone that evening with the best of her beauty. By means of cosmetics usual natural color was restored to her smiling cheeks. Her red curly hair was parted at the middle and pulled into two soft pompadours at each temple, with the ends curled in a loose roll across the base of her tender neck. The narrow, tinted eyebrows resembled more a Film Star than a school teacher. Helen was dressed in a lovely orange gown. On her slender wrist rested a lovely orange bracelet, which Douglas gave her last Christmas. On her new high heels Helen felt as light as an angel.

The huge clock struck six. At that very moment Helen was on her way to the gate, because she was expecting Douglas to arrive by bus for the week-end. The bus was a mile away. "Late," reflected Helen to herself, "but I do hope Douglas comes. . . . ."

Yes, Helen hoped, but the bus did not stop. She had to turn back without Douglas — this was her greatest disappointment. Never before in her life was she so discouraged and sad. Soon her face changed. It lacked at the moment its greatest charm, serenity.

To her all was dull that evening. Although the radio was on, Helen felt lonesome. She did not hear the charming guitar music nor did she feel the lovely cow-boy melodies. She sat by herself in the parlor and was thinking profoundly looking at her diamond: "Why do I wear this ring! Will I ever be married to Douglas? — No, he did not arrive — maybe he does not love me? When will my wishes be fulfilled? . . ." Such was her vivid imagination. Helen's impatience brought her to a resolution: "I must phone and find out when Douglas is coming over. . . . ." So she did. . . . .

She madly pushed the numbers downward and waited for someone to speak. Yes, somebody answered: "Hello, speaking. . . . ." "Is it Douglas. . . . .?" "Yes, very busy. . . . . ." "Do you recognize my voice. . . . .?" "Certainly! What is it. . . . ?" "Are you planning a date?" "Yes. . . . ." "Exactly when. . . .?" "Don't know, but will reveal to you on Sunday." And the line was cut off.

Helen was glad to hear good news from Douglas, but there was a long Saturday to wait till they meet. She was disappointed and did not know that it wasn't her fiance speaking through the phone. Being nervous and fussy she rang the wrong number and connected the local parish priest, Father Allan Douglas. . . . Yes, Father Douglas recognized Helen's

voice, but was busy and had something different in mind.

That evening she went to bed without supper and spent the whole night restlessly. All Saturday Helen wondered why Douglas did not come, why did he cut off the line so soon— and refused to reveal the exact date till Sunday? That Saturday evening Helen went to bed earlier and had a good sleep.

Sunday morning, fresh as a rose, Helen greeted everybody cheerfully. She helped her mother with work, put on her newest Sunday apparel and was in church on time for the ten o'clock Mass.

Father Douglas was dressed in Lenten purple vestments. The altar boys had cassocks of wine color. The church was packed when the suburban school teacher came in. Accidentally Helen's first glance was not at the altar but at the pew No. 11, where she recognized her fiance praying with devotion. Douglas had his leaflet opened and prayed so hard as if something great was to happen... Mass commenced exactly at ten. Helen too had her gold-edged prayer book. She knelt by her mother with her beautiful hands at her breast resembling an angel. She prayed for her parents, for her own intentions, for Douglas. She joined in prayer with Father Douglas during the Offertorium.

Mass ended. Father Douglas pictured the large congregation, entered the pulpit and thus announced: "During this second week of Lent I received many letters and phone calls, especially from youth inquiring when we will celebrate the big day in our church. It was not certain then, so I could not reveal anything positive regarding this matter. But today I solemnly declare to you all that next Sunday we will witness in our church a remarkable ceremony. Especially the youth is invited to attend in great number. It will be the occasion, for which many of you have waited so long. We expect to have many of the youth from the University and from the suburban schools too." Father Douglas made a sharp gesture and emphasized these last few words. Then he paused.....

Helen sunk deep in her pew, grew very uneasy. She blushed as if this announcement was made to her only. She was suspicious and thought Douglas is playing a trick on her and wants to get married unexpectedly. She hated to be married during Lent.

"Next Sunday," went on Father Douglas, "our youth will manifest their Faith by fulfilling the Lenten obligation. All the boys and girls of our parish will attend the two Sacraments of Penance and Holy Communion." Father's voice was grave and strong, his words penetrated body and soul. "We nourish and clothe our body," added Father Douglas, "in order to feel and look well. Why should our soul be hungry, thirsty and ragged? No, we won't allow the devil to ruin our young souls!.... I beg the parents and you little children to pray hard that God may enter and reign in the hearts of our youth. The fulfilling of this year's obligation may be the last of a kind in our life. God knows what may happen..." And he concluded the sermon with a special blessing.

After Mass he prayed fervently for a long time at the foot-steps of the main altar for all the youth of his large parish.

In the meantime Helen met Douglas outside the front porch and told him about all the excitement she experienced that week-end. He chuckled satisfactorily and was yielding a hearty laugh when Father Douglas tapped him on the shoulder. Helen was shy and could hardly breathe. "Are you coming to church next Sunday?" uttered volubly the parish priest. Helen and Douglas together replied: "Yes, Father, we are both coming to confession and to Holy Communion."

Then they shook hands and were soon on their way homeward.

YOUR LAST CHANCE TO DIG IN!

For the past four months we have been urging you to send in new subscribers to Our Future. Now there is only one month left. You still have thirty days for getting new readers and at the same time give your paper the desperately needed financial support. It is your last chance.

On April 30th this contest will come to an end. Will your name be on the list of contestants? Remember, each subscription you send in gives you a chance of winning.

The two best workers will become King and Queen of Our Future. Special prizes and honorable publication await them. The five contestants that come up closest to the winners shall also be awarded and honorably mentioned. All other contestants will likewise be awarded in a becoming manner.

Subscription rate: 50 cents a year.

"Our Future" needs your support. Won't you give it?